

ÁHÍTAT 2020. március 16.

Imádkozzunk:

Hazajöttem Uram hozzád, fordítsd felém te szent orcád, áldd meg ezt a drága órát, szólj Uram, mert hallja szolgád. Ámen

Ének: <https://www.youtube.com/watch?v=-4BXeb3fGGo>

Imádság:

Köszönöm, Uram, hogy a te kezében van ez a teremtett világ, a nemzetünk, a családjunk, az iskolánk. Köszönjük, hogy rád bízhatjuk életünket ebben a nehéz időszakban is. Te vigyázz ránk, a te áldásod legyen az életünkön. Most talán a legnehezebb kérés, hogy legyen meg a Te akaratod! Merjük letenni életünket a Te szerető kezébe! Ámen

Textus:

Nem úgy van, hogy két verebet adnak egy fillérért, de egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudta nélkül?

Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva.

Ne féljeteek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok. Máté 10,29-31

Gyermekként minden apró dologra rácsodálkozunk és minden kis dolognak örül az ember. Biztos emlékeztek rá, amikor ti is gyűjtögettetek szép kavicsokat, kis apróságokat. Felnőve látod, hogy ezeknek nincs értéke, mégis nagyon fontosá tud válni, ha valamilyen emlék fűződik hozzá, vagy ha olyan embertől kaptad, akit szeretsz. A Biblia korában ilyen értéktelen volt a veréb. Ma sem számít se szépségnek, se énekesmadárnak, még járni sem tud, csak lenni ugrál a porban. Sokszor észre sem vesszük. De hát ki figyel oda egy kis szürke verébre? Ha egy nagy rétisas, vagy egy sólyom száll az ég tetején, az igen. Vagy egy szép színes madarat látunk, egyből ráfigyelünk. Most tavasszal, ha meghalljuk az énekesmadarak dalát, vidám lesz a szívünk – jön a meleg, virul a környezet.

Jézus szavai nem is annyira a madarokról, sokkal inkább rólunk „szürke hétköznapi verebecskékről” szólnak. Ma mennyit ér egy „szürke ember verebecske”?

Mennyit ér, aki úgy érzi, rá senki sem figyel, szürke az élete, nem történik vele semmi fontos, látszólag semmiben nem teljesít jól, talán még esetlen is vagy magányos. Talán lehet, hogy te is ilyennek érzed magad?

És mi van a hajunk szálával? Mióta múlnak felettem az évek, figyelem, hogyan őszülök, be is kell festenem, hogy ne legyen őszfoltos a hajam; és figyelem, hogy ne hagyja-e el túl sok buta haj, az *okos* fejet... De a viccet és a hiúságot félretéve, a hajszálaink sem érnek valami sokat.

Nem kell elkeseredned, ha szürke verébeinek érzed magad. Isten szemében nagyon értékes egy „szürke ember verebecske”, hiszen Ő alkotott, és célja van az életteddel, ott, ahova Ő helyezte téged.

MAX LUCADO: Értékes vagy

A foltmanók kicsi, fából készült emberkéek voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki. A mester műhelye messze fent a hegyen állt, ahonnan szép kilátás nyílt a foltmanók kicsi falujára. Mindegyik manó másféle volt. Egyiknek nagy volt az orra, a másoknak a szája. Némelyek magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Egyesek kalapot

hordtak, míg mások kabátot viseltek. Két dolog azonban közös volt bennük: ugyanaz a fafaragó készítette őket és ugyanabban a faluban laktak.

A foltmanók egész életükben, minden áldott nap matricákat osztogattak egymásnak. Minden manónak volt egy doboza tele arany csillag matricával, és egy másik doboza tele szürke pontokkal. Naphosszat a falut járták, és mást sem csináltak, mint csillagokat vagy pontokat ragasztgattak egymásra.

A csinosak és jóvágásúak, akik szépen csiszoltak és fényesre festettek voltak, mindig csillagot kaptak. De akik érdes fából készültek, vagy már pattogott róluk a festék, azok bizony csak szürke pontra számíthattak.

A tehetségesek is csillagot kaptak. Némelyikük könnyedén a feje fölé emelt hatalmas fa rudakat vagy átugrott magas dobozok fölött. Mások bonyolult szavakat használtak vagy gyönyörű dalokat énekeltek. Őket mindenki elárasztotta csillaggal.

Némely foltmanónak az egész testét csillagok borították! Persze mindig nagyon jól érezték magukat, amikor csillagot kaptak. Így aztán újabb és újabb dolgokat találtak ki, hogy ismét kiérdemeljék a csillagot.

Mások viszont nem voltak olyan ügyesek. Nekik mindig csak szürke pont jutott.

Pancsinelló is egy ilyen foltmanó volt. Próbált magasra ugrani, de mindig csak nagyot esett. Erre persze rögtön köré gyűltek néhányan, hogy ráragasszanak egy-egy szürke pontot. Néha eséskor megkarcolta a testét. Ilyenkor újabb pontokkal halmozták el.

Aztán, ha megpróbálta kimagyarázni az esetet, biztos valamit bután fogalmazott meg, amiért persze még több pontot ragasztottak rá. Egy idő után olyan sok szürke pont lett rajta, hogy már az utcára sem mert kimenni. Félt, hogy valamit megint elügyetlenkedik, például elfelejt sapkát húzni, vagy belelép egy tócsába, és ezzel még több rossz pontot szerez. Sőt, néha már minden ok nélkül is ráragasztottak egy-egy szürke pontot, pusztán ezért, mert látták, hogy már úgymint olyan sok van rajta.

– Sok szürke pontot érdemel – mondogatták egymásnak. – Ő aztán tényleg nem jó foltmanó!

Egy idő után már maga Pancsinelló is elhitte ezt.

– Nem vagyok jó foltmanó – gondolta.

Amikor nagy ritkán kiment az utcára, csak olyan manókkal lófrált, akiken szintén sok szürke pont volt. Köztük jobban érezte magát.

Egy nap találkozott egy olyan manóval, aki egészen más volt, mint a többi. Nem volt rajta sem csillag, sem pont. Egyszerűen famanó volt. Lúciának hívták. Nem mintha az emberek nem ragasztottak volna rá matricákat – csak azok egyszerűen nem maradtak meg rajta! Némely manó emiatt felnézett rá és ragasztott rá egy csillagot. De a csillag leesett! Mások lenézték, mert nem volt egy csillaga sem, és raktak rá egy szürke pontot. Ám az is leesett!

– Én is ilyen akarok lenni! – gondolta Pancsinelló. – Nem akarom, hogy mások jeleket rakjanak rám!

Megkérdezte a matrica nélküli famanót, hogyan lehetséges az, hogy neki nincs egyetlen matricája sem.

– Ó, nem nagy ügy! – válaszolta Lúcia. – Egyszerűen csak mindennap meglátogatom Élit.

– Élit?

– Igen, Élit, a fafaragót. Jót ücsörgök a műhelyében.

– De miért?

– Majd megtudod! Menj el hozzá, fel a hegyre!

Ezzel a matrica nélküli famanó megfordult és elment.

– Szerinted egyáltalán szóba áll majd velem? – kiáltott utána Pancsinelló.

De Lúcia ezt már nem hallotta meg.

Így aztán Pancsinelló hazament. Leült az ablak elé, és nézte, hogyan rohangálnak ide-oda a manók, csillagokat és szürke pontokat osztogatva egymásnak. „Ez így nincs rendjén” – suttogta, és elhatározta, hogy elmegy Élihez.

Felkapaszkodott a hegytetőre vezető keskeny ösvényen, és belépett a nagy műhelybe.

Szeme-szája elállt a csodálkozástól az óriási bútorok láttán. A hokedli a feje búbjáig ért. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy rálásson a munkapadra. A kalapács nyele olyan hosszú volt, mint az ő karja. Pancsinelló nyelt egy nagyot, és elindult kifelé.

Ekkor meghallotta a nevét.

– Pancsinelló! – hallatszott egy mély, erős hang.

Pancsinelló megállt.

– Pancsinelló! Örülök, hogy látlak! Gyere közelebb, hadd nézlek meg!

Pancsinelló lassan megfordult, és ránézett a nagydarab, szakállas mesterre.

– Te tudod a nevemet? – kérdezte a kis manó.

– Persze, hogy tudom! Én alkottalak!

Éli lehajolt, felemelte és maga mellé ültette a padra.

– Hm... – szólalt meg a mester elgondolkozva, miközben a szürke pontokat nézte. – Úgy látom, gyűjtöttél néhány rossz pontot!

– Nem akartam, Éli! Tényleg nagyon próbáltam jó lenni!

– Gyermezem, előttem nem kell védekezned. Én nem foglalkozom azzal, hogy mit gondolnak rólad a feltmanók.

– Tényleg?

– Tényleg. És neked sem kellene. Hát kik ők, hogy jó vagy rossz pontokat osztogassanak? Ők is ugyanolyan feltmanók, mint te. Amit ők gondolnak, az semmit sem számít, Pancsinelló. Csak az számít, amit én gondolok. És szerintem te nagyon értékes manó vagy!

Pancsinelló felnevetett.

– Én értékes?! Ugyan mitől? Nem tudok gyorsan járni. Nem tudok magasra ugrani. A festék repedezik rajtam. Mit számítok én neked?

Éli Pancsinellóra nézett, rátette kezét a kis favállakra, majd nagyon lassan így szólt:

– Az enyém vagy! Ezért vagy értékes nekem.

Pancsinellóra még soha senki nem nézett így – különösen nem az, aki alkotta őt. Nem is tudta, mit mondjon.

– Mindennap vártam, hogy eljössz! – folytatta Éli.

– Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak matricák – mondta Pancsinelló.

– Tudom. Mesélt rólad.

– Rajta miért nem tapadnak meg a matricák?

A fafaragó nagyon kedvesen beszélt:

– Azért, mert elhatározta, hogy neki fontosabb az, amit én gondolok róla, mint az, amit mások. A matricák csak akkor ragadnak rád, ha hagyod.

– Micsoda?

– A matricák csak akkor ragadnak rád, ha fontosak neked. Minél jobban bízol az én szeretetemben, annál kevesebbet aggódsz a matricák miatt. Érted?

– Hát, még nem nagyon...

Éli elmosolyodott.

– Idővel majd megérted. Most még tele vagy szürke pontokkal. Egyelőre elég, ha minden nap eljössz hozzám, hogy emlékeztethesselek rá, mennyire fontos vagy nekem.

Éli letette Pancsinellót a földre.

– Ne felejtse el – mondta, miközben a foltmanó elindult az ajtó felé –, hogy nagyon értékes vagy, mert én alkottalak! És én sohasem hibázom!

Pancsinelló nem állt meg, de magában ezt gondolta:

– Azt hiszem, komolyan mondja!

És miközben ezt gondolta, már le is gurult róla egy szürke pont.

Isten tenyerén

**Életem ott van Isten tenyerén,
Azért nem félek én!
Bármilyen fáj nekem,
Mosolyog a szemem.
Száz jajszó között is bízom vakon,
Hitem fel nem adom!
Rám törhet vadul ezer baj, veszély,
Isten így szól: NE FÉLJ!
Miért is, mitől is félhetnék én
Az Isten tenyerén?!
(ismeretlen szerző)**

Mert „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon” lettünk megvásárolva, „hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynak, a Krisztusén.” (1Pét.1:18-19)

Jegyezd meg jól; Drága vagy és drága minden szürke verebecske!

Ez az ige nem azt mondja, hogy a verebek nem eshetnek le, hanem azt, hogy ez csak Isten akaratával történhet meg. Ez lényeges különbség. Sokan ugyanis azt hiszik, hogy ha valaki Jézust követi, az élete minden problémától mentes lesz. Ez természetesen nem igaz. Szerencsétlenség ugyanúgy történhet egy jó ember életében, mint egy gonosz ember életében. Most a koronavírus mindnyájunkat érint, sok kérdés merül fel bennünk – elkapjuk – vagy nem? Ha igen, mi lesz velem? Mi lesz az eddigi megszokott életemmel?

Választhatjuk azt, hogy kétségbeesünk vagy azt, hogy elhiszem, hogy életem Isten tenyerén van. Mindezekben egyetlen megoldás van, amit a Zsoltár 34,20. versében találhatunk meg: "Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kiment az Úr".

Vers: Páskuly Józsefné

Ha elkerülnek gondok, bánatok,
Könnyű kimondani,
De ha nehéz órák jönnek, s az öröm ködbe vész,
Ha a szív vérzik, a lélek zokog,
Ha éjszakának tűnnek a nappalok,
Eltördelni mégis a mondatot:
Hogy legyen meg a Te akaratod!

Inkább sikoltanék; Atyám, ne, ne!
Mért kell ennek így történnie?
Szívem keserű lázadásba jut

Ha érthetetlen előtte az út!
Sírva tesz fel kínzó kérdéseket,
Én Istenem, hát ez a szeretet?!
Aztán elcsitul.

Bocsáss meg Atyám,
Te szeretsz engem híven, igazán.
Kínban vergődő szívvel is tudom,
Te vezetsz engem a legjobb úton.
Ellenemre is véghez viheted,
De szívem attól nem lesz csendesebb.

Taníts meg hát szívből kiáltani
Ne csak szájjal, szívvel mondani:
Ahogy Te akarsz, ne ahogy én
A béke csak úgy lesz az enyém.

Lehet az út tövisek, meredek,
Amerre vezetsz, bátran mehetek,
S mindennapi kérésem az marad,
Add, hogy csupán Téged kívánjalak.
Legyen akaratod, ha a nap nevet,
Legyen akaratod, ha az éj temet.
Legyen akaratod most és mindörökké,
Igen, fogd meg kezem, fogadd el a szívem!
S ha utad célját el is takarod,
Hiszek! Legyen ahogy Te akarsz!

A kételkedés akadályra néz - a hit látja az utat.
A kételkedés az éjszakára néz - a hit látja a nappalt.
A kételkedés fél egy lépést is tenni - a hit magasba szárnyal.
A kételkedés azt kérdezi: "Ki hisz még?" - A hit azt feleli: "Én!"

Imádság:

Ámen3. Zsoltár: Dávid zsoltára – imádság veszélyben

Uram, mily sok ellenségem van, mily sokan támadnak rám!
Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten!
De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.
Hangosan kiáltok az Úrhoz, és ő meghallgat szent hegyén.
Lefekszem, alszom és fölbredek, mert az Úr támogat engem...
Állj mellém, Uram, szabadíts meg, Istenem! ...
Az Úrtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden! Ámen

Mondjuk el együtt a Jézustól tanult imádságot:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved;
jőjjön el a te országod;
legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;
és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek;
és ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól!
Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség
mindörökké. Ámen.

Most pedig fogadjátok az áldást:

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!

Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet! Ámen

Ének: <https://www.youtube.com/watch?v=pJbFO-x2jpY>

Záróima:

**HÁZAMBA IS JÖJJ EL VELEM, TEDD TEMPLOMODDÁ ISTENEM, HA ÁLDOTT
VOLT BEJÖVÉSEM, LEGYEN ÁLDOTT KIMENÉSEM. ÁMEN**